

Seg siger, man skal ikke blive bange for af en Befolning paa 100,000 Familier at oplære 30 om Aaret, naar det kun gjælder 3,000 Kr. De Herrer give jo saa mange Tusinde Kroner til Formaal, der ikke nær have den Betydning som disse 3,000 Kr. Maaſte vil der endda blive 18—20 af afvise hvert Aar, thi det synes at have været Havsejlskabets Mening med sit Forslag at ville blive nødt til at bortvise maaſte 30—40. Seg skal derfor paany varmt anbefale at stemme for denne Bevilling, som har langt større Betydning for vort Land, end man tror.

Til Slutning skal jeg gjøre en Bemærkning om den tekniske Skole. Den ærede Minister har allerede imødegaaet det ærede Medlem (Berg), som fører Ordet fra den anden Side med Hensyn til dette Spørgsmaal, og jeg har ikke Meget at føie dertil. Seg kan ikke negte, at jeg ikke forstaaer Forskjellen mellem den Bevilling, vi foreslaa, og den, som det ærede Medlem vil give, naar vi holde os til den alene. Det ærede Medlem foreslaar 100,000 Kr. i 10 Aar rentefrit, uopſigeligt, og siger i sin Betænkning, at saa kan man til den Tid se, hvad der er at gjøre. Det ærede Medlem kan imidlertid være ganske rolig for, at naar de 10 Aar ere gaaede, bliver der ingen Renter opkrævede, og ingen Opſigelse finder Sted. Erfaringen lærer os i alt Fald, at der af den Slags Penge ikke bliver betalt Rente, saalidt som de opſiges. Altsaa, der er væsentlig kun i Formen en Forskiel; det, som det ærede Medlem vil, bliver i Virkeligheden det Samme, vi ville, og i sine Konsekvenser bliver det ogsaa det Samme. Seg maa nemlig være enig med den ærede Minister i, at om de andre Skoler i Provindserne komme til os og sige: Maa vi faae saa og saa mange Tusinde til Gave eller maa vi faae dem i 10 Aar rentefrit og uopſigeligt og med Udſigt til at beholde dem — det gjør ingen Forskiel, det gjør Sip som Sap. Forskjellen er: hvad kommer Kjøbenhavns Kommune til at give og hvad ikke? Det kommer altsaa an paa, hvad Vægt man lægger paa, at Kommunen kommer til at give en Gave, istedetfor hvad den ellers har lovet, nemlig et forsøgt Bidrag af 3,500 Kr. Seg tror nu, at det spiller en ikke ringe Rolle, at det bliver en Gave, ikke blot fordi det er en større Fordel for Skolen at faae en Gave istedetfor aarligt Bidrag, men fordi det har været os i mange Aar magtpaaliggende at faae Kjøbenhavns Kommune til noget rigeligere end hidtil at støtte Skolen, og naar først Forholdet er ordnet saaledes, at det bliver en Gave og ikke et vedvarende Bidrag, Kommunen kommer til at give, har jeg den Tro, at Kommunen ad den Vej i Fremtiden vil komme til at give mere end nu. (Vil Le: Tak!) Ikke Noget at takke for; jeg har det Naab, at Kommunen, som har saa megen Interesse for Skolen, ogsaa vil være saa liberal at give Mere,

end den hidtil har givet. — Til Allerſidst maa jeg gjøre en Bemærkning i Anledning af det Forslag, der nu er taget tilbage, og jeg skylder den ærede Forslagsstiller at gjøre den Bemærkning. Det ærede Medlem (Clausen) paaberaabte sig, at han havde hørt Sagen tidligere fremme, og han gjorde det, idet han fra forskjellige Sider blev angreben; fordi han formentlig hverken havde været Finantsudvalget eller Ministeren. Seg skal da sige, at ligesom det forholder sig rigtigt — jeg har selv set det efter — at det ærede Medlem ved tredje Behandling ifjor tog Sagen for, men uden at faae noget Svar fra Ministeren, saaledes er det ogsaa rigtigt, at det ærede Medlem har indbragt dette Spørgsmaal iaar for Finantsudvalget. Det ærede Medlem har indbragt et Andragende i sit eget Navn, og dertil mener jeg, han er fuldstændig berettiget, idet jeg ikke kan se Andet, end at en Folkethingsmand er fuldt saa god Repræsentant paa et saadant Omraade for sin Kredss Interesse som nogle Folk fra Kredsen, der sende et Andragende herind, selv om det er et Byraad. Et saadant Andragende har altsaa det ærede Medlem indbragt for Finantsudvalget, og jeg tror, at det var mig selv, der gav Udvalget Meddelelse om Andragendet; men Udvalget var ikke tilbuds at gjøre Noget ved Sagen, den blev ikke engang diskuteret. Andragendet gif ogsaa ud paa, at Udvalget skulde stille Endringsforslag i den ønskede Retning; men da Udvalget stillede sig saaledes, som det gjorde, anſaa jeg og mine nærmeste Venner os som Mindretal ikke for kompetente til at bringe Sagen frem i Form af Endringsforslag, idet jeg antog, at det var Andragerens Mening under saadanne Forhold selv at ville stille Forslaget, hvad jeg ogsaa tror var heldigt, idet han aabenbart var bedre inde i Sagen, end Mindretallet i Finantsudvalget kunde være det. Seg skal ikke dvæle videre ved Forslaget nu, da det er taget tilbage, men kun sige, at hvis det havde foreligget, vilde jeg have stemt for det, thi jeg kan ikke se rettere, end at virkelig denne Egn i Henseende til Postforbindelse og Omdeling af Posten lider under Ulemper, som der er Grund til at se rettede. Den ærede Minister har jo heller ikke udtalt sig imod Forslaget, og der er altsaa heller ikke Grund til at opgive Haabet om, at der kan indtræde en Forbedring. Derimod har jeg opfattet den ærede Minister, som om han vilde undersøge de vedkommende Forhold, og til passende Tid give os Underretning om Resultatet eller maaſte selv tage Initiativet til en endelig Ordning, og Sagen er da i bedre Hænder, end den ellers vilde være. Den kan ogsaa komme frem igjen fra vor Side, idet hverken Flertallet eller Mindretallet har afſtaaret sig Ret til at bringe den frem; det vil komme an paa, hvorledes Forholdene udvikle sig. Seg har kun villet sige dette for at vise, at de Behreidelser, der ere rettede mod det ærede Med-